

Viimane mälestus muretust lapsepõlvest

PRIIT PULLERITS
priit.pullerits@postimees.ee

Kõik kuldmedalid pole kaugeltki võrdsed.

Kui olümpiakuld toob sisse miljon krooni, siis gümnaasiumi lõpetamisega kaasnev kuld, mille nimel ei tule sugugi vähem vaeva näha – ühtekokku tosin aastat –, toob kõrge-malt poolt preemiaks kaks raamatut.

Monika Miiistver, eelmisel nädalal Puhja gümnaasiumi läbinisti viitega lõpetanu, sai Tartu maakonna juhtidelt tunnustuseks entsetüklopeedilise teose maailma ajaloost ja vabariigi presidendilt raamatu Eesti lipust. Vähemasti kodukant, Konguta vald, määras väikse rahalise toetuse. (Arme täpsemalt rahakotis sobrame, eks.)

Nõnda siis otsustaski Tartu Postimees, et tõstaks omalt poolt tänavused tublimad koolilõpetajad suuremalt parrassile. Ja kutus Monika Miiistverit, umbes neljasaja õpilasega väikse Puhja gümnaasiumi eduka abiturienti, kuldmedalistide esindajana pretendentidult mastapõlve pildile. (Miks just tema? Aga muidu on igal pool ainult Treffneri ja Härma, Härma ja Treffneri kooli õpilased. Kaua võib...)

Liia, erinevalt linnaõppureist, on Monika Miiistverit kuldmedal tema kodupaigas väike suursündmus. Küla peal, tunnistab ta, on inimesed vastu tulnud ja väljapaistvate õpitulemuste puhul õnne soovivad.

Ent ega ta sellest nina püsti aja. Väidab, et on täitsa tavaline tüdruk. (Tõe huvides olgu lisatud: 30 lõpetajaga Puhja gümnaasiumi läks veel üks kuld- ja kolm hõbemedalit.) Alles siis, kui oli lõpetanud 10. ja 11. klassi kiitusega – nagu ka mitu varasemat klassi –, hakkas ta mõtlima, et kui pisut pingutaks, siis saaks ehk kulla kätte.

Pingutaski. Ja saigi. Paraku ei löö kuldmedal nüüdisajal kõrgkoolide uksi kaugeltki nii laias kaares valla nagu alles kahe kümnendi eest. (Kui üldse lööb? Ega vist mitte...) Sedasi mõnabki Monika Miiistver, et eks sel medalil ole pigem sümboolne tähendus. Ent hea tunde sai ta sellest ometigi.

Siiski peab vajalikuks märkida: «Kui kuld poleks saanud, poleks see maailma lõpp olnud.»

Ehkki tulevikuplaanid ootavad Monika Miiistveril veel vaagimist – lausub, et ilmselt langeb otsus filoloogia kasuks, aga kas Tartu või Tallinna ülikoolis, ei seda veel tea –, tunneb ta, nagu küllap enamik teisi värsked koolilõpetajad, et elu läheb nüüd põnevaks. Tekib ju rohkem valikuvõimalusi.

«Tegelikult on mul hea meel, et gümnaasium on läbi,» avaldab ta. «Kaksteist aastat on ikka väga pikk aeg.»

Aga mitte nii pikk, et peaks aja suveks maha võtma. Juba sel nädalal läheb ta tööle.

Nõnda pole sugugi võimatu, et see pilt siin koos uljaste rulatajatega jääb Monika Miiistverile üheks viimaseks mälestuseks vallatust ja muretust lapsepõlvest.

Puhja gümnaasiumi kuldmedalist Monika Miiistver ning Janar Ilves (vasakult), Marko Sirel, Ahto Eller ja Ainar Luik.

Margus Ansu